

Podľa skutkového stavu, zisteného nižšími súdmi, menovaní obžalovaní a ich kamarát F., súc dňa 18. októbra 1935 na vrchu V. v katastri obce H. na pytliačke, sa dohovorili, že sa sídu u cudzej loveckej chaty. Prvý prišiel k tejto zatvorenej chate spoluobžalovaný F., násilím uvoľnil šraub, ktorým bola chata zamknutá, a vnikol do nej. Neskoršie prišli k chate ostatní, hore uvedení obžalovaní, a až práve vedeli, že F. násilím vnikol do chaty, tiež do nej vošli a sa tam zdržiavali.

Nižšie súdy tento trestný čin podriadily pod ustanovenie §§ 70, 330 tr. z. s poukazom na to, že títo obžalovaní mali presnú vedomosť o násilnom vniknutí F. a preto zodpovedajú všetci ako spolupachatelia v smysle § 70 tr. z. S týmto názorom neľze súhlasiť.

Podľa § 70 tr. z. sú pachateľmi tí, ktorí zločin, alebo prečin spáchajú dohromady, alebo spoločne. Dohromady, alebo spoločne páchajú zločin, alebo prečin všetci tí, kto na podklade úmyslu vopred pojatého boli pri jeho spáchaní spolučinní, vykonali trebárs len podradnú činnosť k naplneniu skutkovej povahy trestného činu, táto činnosť však musí zapadať do rámca zamýšľaného celkového konania.

V súdenom prípade násilie vykonal len obžalovaný F., obžalovaní v tejto dobe ani neboli prítomní na mieste činu a preto nemôžu byť uznaní vinnými spolupachateľstvom na zločine podľa § 330 tr. z., ktorý spáchal tento pachateľ.

K vysloveniu spolupachateľstva ostatných obžalovaných na zločine F. nestačí zistenie, že v dobe, kedy oni nepouživši násilia vošli do chaty, mali vedomosť o predošlom násilnom vniknutí F.

Tento neskoršie spáchaný čin ostatných obžalovaných treba s hľadiska trestného zákona hodnotiť samostatne a podriaďiť pod miernejšie ustanovenie § 332 tr. z., ktorého skutková povaha bola naplnená tým, že každý z týchto obžalovaných vošiel do cudzej myslivne, o ktorej vedel, že bola majiteľom zamknutá a pre iných len s jeho súhlasom prístupná, ale bola bez súhlasu majiteľa násilne otvorená.

Tento čin sa síce trestá len na návrh poškodenej strany, takýto návrh bol však tu 9. novembra 1935, tedy včas podaný zástupcom poškodenej strany Ing. V-om. Najvyšší súd preto pokračoval podľa § 33, odst. 1 por. nov. a po zrušení vadnej časti rozsudkov oboch súdov uznal na túto miernejšiu zákonu odpovedajúcu kvalifikáciu.

Čís. 5860.

Obžalovaný sprostý obžaloby podľa § 326, čís. 2 tr. p. nemôže sa domáhať zmätočnou sťažnosťou, aby bol sprostý z dôvodu § 326, čís. 1 tr. p.; takú zmätočnú sťažnosť treba odmietnuť ako podanú osobou neoprávnenou.

(Rozh. zo dňa 23. marca 1937, Zm III 64/37.)

Najvyšší súd v trestnej veci pre prečin podľa § 310, odst. 1 tr. z., zamietol sťažnosť obžalovaného.

D ô v o d y:

Proti usneseniu vrchného súdu, odmietajúcemu zmätočnú sťažnosť obžalovaného ako podanú osobou neoprávnenou, podal obžalovaný sťažnosť, ktorá je bezzákladná.

Zmätočnú sťažnosť môžu proti rozsudku vrchného súdu podať jednotlivci, pomenovaní v § 31, odst. 1 por. nov., hľadiac na § 383 tr. p., a medzi týmito i obžalovaný. Tento môže však v smysle § 383, čís. II tr. p. podať zmätočnú sťažnosť len v svoj prospech.

Obžalovaný bol nižšími súdmi podľa § 326, čís. 2 tr. p. sprostý obžaloby. Tým vzal súd za dokázané, že obžalovaný trestný čin nespáchal a podľa trestného poriadku je toto sprostie úplné, bez toho, že by boli obžalovanému uložené nejaké ujmy, zvlášť čo do znášania útrat trestného pokračovania.

Ponevác obžalovaný môže zmätočnú sťažnosť uplatňovať len v svoj prospech, zo sprostujúceho rozsudku neplynie však preňho žiaden neprospech, nie je obžalovaný v tomto prípade oprávnený k podaniu zmätočnej sťažnosti. Námetka obžalovaného, že je preňho vecou súkromného záujmu, najmä pre civilný spor o odškodné, či bol oslobodený z dôvodu čís. 1, alebo čís. 2 § 326 tr. p., je s hľadiska trestného poriadku, čo do podmienok pre podanie zmätočnej sťažnosti, nerozhodná. Bezzákladná sťažnosť bola zamietnutá.

Čís. 5861.

Nejde o zločin násilia proti úradu v smysle § 2, odst. 2 zák. čl. XL: 1914, ale len o prestupok urážky úradu podľa § 46 tr. zák. prest., vyvliekol-li vinník násilím zo súdnej siene osobu vypočúvanú sudcom a prehľasiac, že nedovolí, aby bola vypočúvaná, odvedol ju prez zákaz sudcu z budovy.

(Rozh. zo dňa 23. marca 1937, Zm IV 88/37.)

Najvyšší súd preskúmal trestnú vec proti A., obžalovanému zo zločinu násilia proti úradu, a následkom zmätočnej sťažnosti obžalovaného z úradnej povinnosti na základe dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. zrušil rozsudky oboch súdov nižších stolíc vo výroku o kvalifikácii trestného činu obžalovaného a kvalifikoval jeho čin ako prestupok urážky úradu podľa § 46 tr. zák. prest.

Z d ô v o d o v:

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku spoznal najvyšší súd, že rozsudky oboch nižších súdov trpia vo výroku o právnej kvalifikácii činu obžalovaného zmätkom, ktorého je treba dbať z úradnej povinnosti.

Súd prvej stolice vo svojom rozsudku uznal pravdivým skutok, že sa obžalovaný dňa 14. októbra 1935 v X. vrhol do pojednávacej siene okresného sudcu Dr. N., keď tento v nej, prevádzajúc stopovanie v trestnej veci, vyslúchal P., že ju obžalovaný ulapil za ruku a proti zákazu sudcu